

Поетія

Олена МАМЧИЧ

Олена Мамчич – доцент кафедри слов'янської філології педагогічного університету, кандидат педагогічних наук, друкується у місцевих періодичних виданнях, автор поетичної збірки "Територія душі".

* * *

Немає ні кінця ні краю
 Любові жадібній людській,
 І знову весни зустрічаєм,
 Забувши про туман гіркий.
 Її чекаємо у зливі,
 У сірих безвістях бажань,
 Під осінь у застиглим гніві
 За неповерненням вагань.
 Одним-однісіньким словечком
 Вона хвилює грішний жар
 Промінням сонця безкінечним,
 Що зупиняє щирість хмар.
 І світять крізь століття
 Зорі
 У смуті розпачу тривоги, –
 За те, що ти рятуєш долі,
 Усе тобі прощає Бог...

* * *

Блукаємо поміж роками
Й не задля слави живемо,
Надія чиста – вічно з нами,
Бо перед нею б'єм чолом.
Блакитно-золоте проміння
Під очманілий стогін літ,
Вже час настав збирать
Каміння,
Збагнувши цей зухвалий
Світ.
Усе життя йдемо до Бога,
Прочани Долі та небес,
Та невідомо, де ж дорога
І віри та любові хрест...

* * *

Солодкий смак життя –
Незграбна пастораль,
Боргів невчасних
Жадібні потуги,
Минає каяття,
Невдалий час бажань –
Неначе стрічка грішна
В чорних смугах.
І вже далеко
Свіжість тих шляхів,
Де ти не був
І де земля – як диво,
Сріблястий гомін
Сонячних птахів
Летить за обрій
Дивного мотиву.
Я не прощаюсь із тобою,
Ніч,
В зірках ще світять
Різнобарвні мрії,
І чистота
Незайманих сторіч
Охороняє віру
Та надію...

* * *

Боронь нас, Боже,
Від печалі
І неможливості кохать,
Надії заздощів –
Замало,
За літом –
Осінь зустрічать.
Ти ще все можеш –
Плеск долоней
Зірки хвилює в небесах,
І так далеко –
Час полону,
Що згасить сонечко
В очах.
Зухвала мить
Прийде потому,
Зупинить днів
Шалений біг,
І, наче сповідь,
Приймеш втому
І те, що скоїти
Не зміг.
А поки що живи
У вірі
Палких натхнень
І сподівань,
Життя легке
Тремтить на крилах
Від очманілості бажань...

* * *

Чому той ризик зупиняє
Серце?
І що віддам безсилому
Вогню?
Ти ще живеш,
Хоча чекаєш смерті,
Збагни дощі,
А я – тебе збагну.
Знов озоветься очманіле
Літо,
І квіти голі –
В крапельках роси...
Хіба прощати –
Означає “жити”?
Хіба кохати –
Означає “ти”?...

* * *

Лишаю день
І ніч лишаю
Глухим обшарпанним кутом,
Дарунок віку черствим краєм
Плітками бродить за вікном.
Шовкове сонячне волосся
Квітує маком навесні –
Це все примарою здалося
Або ж наснилося мені...
Роздерло небо ліс і поле,
Птахи сховались під дощем,
На згадку – всі примхливі
Ролі,
Що вкриті бісовим плащем...

* * *

Шепоче ліс –
Весна блукає
Лісом,
Шукає щастя
Поміж стиглих днів,
А хибне сонце –
Наче куля –
Висне
І відчуває
Нерозумність
Злив....

* * *

Тебе здивує знову ~~невірна~~
Примхлива щирість форми
Почуттів,
Тож зміни у житті –
Це вже вторинне –
Взаємодія сонця і дощів.
Так, спромоглася осінь
Безпритула
Знайти натхнення інших
Помилок,
Бо ж винувата,
Бо ж, напевно, чула –
Кохають люди в крайнощах
Зірок.
Хвилина милозвуччя
Безподібна,
Формує зайвість і повагу
Гіркоти,
Та вироста минуле,
Ніжно хибне,
В досягненні великої
Мети...